

תשובה קטנה לרק"ח, על החשבון

בנים באים בנים

אפשרות שרק"ח תשכנע מישהו בצידוק הדברים שבסיה.

התערבות השב"כ בכחירות בישראל? ומה עושה הקג"ב בברית-המועצות? השתלטות של עם אחד על מישהו? מה ביחס לאפגניסטאן?

חופש המאבק המיקצועי? מה קורה בפולין? זכותם של האזרחים הערביים לזכות בתרבותם הלאומית? ומה בקשר ליהודים בברית-המועצות?

וכן הלאה וכן הלאה. הדברים ידועים. שום אדם השותק, כאשר מתעללים הסובייטים באזרחי סאחארוב ובאשתו, אין לו היכולת לשכנע מישהו בישראל, כשהוא בא למחות על מעשים רומים כאן.

בכדי להוסיף לפני כס הצדק, צריכות ידיו של אדם להיות נקיות. במשך 36 שנים לא היתה לרק"ח שום השפעה בזירה הישראלית, מסני שידיה מזוהמות.

אולם, יגיד מי שיגיד, מדוע לדבר על אפגניסטאן ועל פולין, על סאחארוב ועל היהודים הכלואים ברית-המועצות, כאשר רק"ח נוקטת עמדות סבירות לגבי בעיית-הבעיות שלנו — הסיכסוך הישראלי-פלסטיני?

האומנם? רק"ח לא הגיעה לעמדות האלה לבדה. היא הגיעה אליהן רק אחרי שברית-המועצות נקטה אותן.

במשך קרוב לשנתיים — ממילחמת ששת-הימים ועד 1969 — הייתי הח"כ היחיד בכנסת שהרים את קולו למען הקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה, כמיסגרת הסכם-שלום ישראלי-פלסטיני.

כפי שמעידים דבריו הכנסת, הותקפתי אז בחמת-זעם משני הצדדים: מצד אנשי ארץ-ישראל השלמה ומצד רק"ח, שתבעה להחזיר את השטחים האלה לממלכה-האשמית. כי כך רצתה אז מוסקווא.

מכיוון שכל עמדותיה אינן אלא תר לעמדות מוסקווא, אין טעם לברוק את עמדות רק"ח. יש לברוק את עמדות מוסקווא. מה הן? לכאורה, עמדות סבירות, מזה כמה שנים

דבקה מוסקווא בעקרונות שפורטו בתוכנית ברז'נייב: הבטחת קיומה וביטחונה של ישראל (בשמה המפורש) ותמיכה בזכות העם הפלסטיני להגדרה עצמית ולמדינה משלו בשטחים שנכבשו ב-1967. בכך הצטרפה מוסקווא, כאחור

לב, לעמדות שייצגתי אותן מאז 1948, כעוד שארצות-הברית עדיין מתנגדת להן.

אך מה קורה בסוף? מה ניתן ללמוד מהתנגדות מוסקווא בשטח?

לא מכבר ערך המישטר הסורי התקפת-מחץ על אש"ף בעיר טריפולי. בעזרת סוכנייהם הפלסטיניים, ניסו הסורים להרוג את "הבוגר" יאסר ערפאת ולהשמיר את כוחותיו, מפני שהוא תומך בקו של שלום עם ישראל על בסיס תוכנית-ברז'נייב. הדבר נאמר כפה מלא ברדיו דמשק, בשעה שהכוחות הסוריים ובעל-יבירתם הפעילו את הנשק הסובייטי המתוחכם בהתקפה רצחנית על כוחות אש"ף.

מה עשתה ברית-המועצות? היא לא הגישה לערפאת הנצור בטריפולי קורטוב של עזרה. כפי שלא נקפה אצבע למענו במצור בבירות. היא לא שלחה לטריפולי (ולא לבירות) אוניות-בית-חולים, שלא לדבר כלל על ערפאת פונה באוניות צרפתיות.

מוסקווא שילמה מס'שפתיים לערפאת, בשעה שנשק סובייטי הופעל על-ידי בעל-יבירתה של מוסקווא בניסיון לרצחו.

האם יש למישהו ספק קל שבקלים בכך שאילו הצליח האספסוף אליאסד במזימתו, ואש"ף העצמאי היה מושמד בטריפולי, היתה מוסקווא מעלה על נס את בנסויית-הסוכנים, אברי-מוסא, אברי-צאלח (שהיה לפניכן ראש הסיעה המרכז-בייטית בסת"ח), אחמד ג'בריל ודומיהם?

עובדה היא שכיום, כה בשעה שרק"ח רוכבת על שמו של ערפאת, המיפלגה הקומוניסטית הפלסטינית היא אחד משלושת האירגונים, כאשר (יחד עם האירגונים של ג'ורג' חבש ונאף

המשך בעמוד 18)

אך יש דבר שלא ייסלח.

בתקופה האחרונה של חייו, שככבר היה חולה-נפש רדוף-פחדים, המציא סטאלין את "עלילת הרופאים". הוא טען כי רופאיו היהודיים וזממים להרעילו, ועמד להוציאם להורג. למרבה מזלם, הוא מת לפני שביצע את זממו, וכך ניצלו הרופאים.

בכל שלבי עלילת-הרופאים, כשלא היה ברדיעת אחד בעולם שלא גינה התפרצות אנטי-שמית חולנית זו, תמכו הקומוניסטים הישראליים בלי סייג בעלילות העריץ, כשהם עוזרים לחרוץ את דינם של הרופאים החפים מפשע לעינינו ולמותו.

כך נהגו אנשי רק"ח גם לגבי מישפטי-הוועה נגד הקומוניסטים היהודיים במזרח-אירופה, שהוצאו להורג כ"מרגלים ציוניים", ולגבי מישפטו של מרכזי אורן הישראלי. מק"י נתנה

שאלו-הצה"ל יופיע כרשימת רק"ח העכיר אותם ממש על דעתם.

האיש-הבולט בסגישות אלה מצד רק"ח היה סלים ג'בראן — אותו איש המגדיר עכשיו את הרשימה של פלד כבי-שושכין.

תנועת-אלטרנטיבה רחבה, כמובן, את ההצעה הזאת מכל וכל. היא הציעה להקים חזית רחבה של כוחות-השלום, יהודיים וערביים, בראשות אישיות מקובלת על הכל. היא לא שללה את האפשרות שרק"ח תשתלב כרשימה כזאת, כאחד המרכיבים.

את ההצעה הזאת דחתה רק"ח, כמובן, על-הסף. אין רק"ח משתפת-לעולם בחזית או באירגון-גג כלשהם שאין היא שולטת בהם שילטון מוחלט ובלעדי.

יום אחרי זה הפכו מתי פלד וחבריו בעיני

את התוספות המזרות ביותר במערכת-הבחירות הנוכחית היא שיתוף-הפעולה המעניין בין שירותי-הביטחון ובין המיפלגה הקומוניסטית הישראלית, רק"ח.

היה זה היומן הערבי של רק"ח, אל-איתחאד, שפירסם לראשונה את הטענה כי הרשימה המתקרמת לשלום הוקמה על פי הוראת אש"ף. לפי הדיווח העיתונאי שלו, נאמר הרבר עלי-ידי אחד מפעילי הרשימה כפגישה ככפר גלילי.

רק לאחר מכן פתח השב"כ במיתקפה הגדולה שלו לאיסור הרשימה המתקדמת, באותה הטענה עצמה, כשהוא מסתמך על סריגון את משה ארנס וגאולה כהן.

עכשיו, מדי יום ביומו, מקדישה רק"ח חלק ניכר מן השטח בעיתון הערבי שלה לטיפול ברשימה המתקרמת. סלים ג'בראן, אחד מראשי הקומוניסטים של שני העמים, את ראש הרשימה המתקרמת, עורך-הדין מוחמד מיעארי, הישועה אמיל חביבי באותו עיתון לקוף הרץ לכנסת אחרי שברח מג'דה-חיות, אותי מגדיר העיתון כציוני וכפושע-מילחמה, שהציע לצה"ל במילחמת-העצמאות לבצע פשעים שונים, והוה רק אפס קצהו של מה שנאמר שם מדי יום.

בית-המירקחת הקומוניסטי עוכד שעות נוספות כדי לייצר מיני רעל, שהארץ עדיין לא ראתה כרוגמתם. רק"ח נתונה במצב של היסטריה, הגוברת והולכת מדי יום.

ב שבוע שעבר כיכר אותי אל-אית-

יחאד במאמר על גבי עמוד שלם, ושם חשף את דמותי האמיתית כלא-רדם.

הוא משייד אותי לסוג האנשים שאין לחוס עליהם. חובה להתנגד להם עד כלות הנשמה, לחושפם ולמוטט את עמדותיהם.

נקבע שם שאני, מתענג על פעולות הכיבוש, הגירוש וההרג, ושאת "העולם הזה" מאסינים, תמונות-העירום שבשער האחורי שלו.

על הרשימה המתקרמת לשלום (שהמאמר מתעקש לקרוא לה "רשימת אבנרי", למרות שאני מופיע בה במקום ה-120) נאמר שהוקמה לפי מיסמך קניג הגזעני, שהמליץ לשליטנות ולהקים מיפלגה כזו, שתהיה לאומית בחיזוניה והשתפת פעולה עם השליטנות במהותה. דברים אלה אינם מתפרסמים, כמובן, כביטאון רק"ח בשפה העברית. שם שומרת רק"ח על פרצוף מהגון.

המאמר צרף כוכים ועיוותים, כמקובל באסכולה זו, והוא מגיע לשיאו בקביעה: "אבנרי מכלכל את צעדיו בוהירות וכמדיה של פיקחות כנוגע לעניין הפלסטיני, הוא מהדיר את הרעל אל תוך המענים הערביים."

זהו המשך להצצה של קבוצת אבנרידאל, שדנה אותי למוות יחד עם עיניאם סרטאוי, בקביעה שאני איש המוסד, שהוטל עליו להסתנן לשורות אש"ף.

אבנרידאל, הארכי-רוצח של אנשי-השלום באש"ף, הוא סוכן טורי הפועל בתוך דמשק, כעלת-ברית העיקרית של ברית-המועצות בעולם הערבי.

צירוף מיקר? תמהני.

יש לעניין גם צד משעשע — אם אפשר לומר זאת על מיפלגה שחוסר חושי-ההומור הוא אחד מסמני-ההיכר של מנהיגיה.

לפני כמה שבועות כלכר יצאה רק"ח מגידרה כדי לשכנע את מתי פלד, מראשי הרשימה המתקרמת, להופיע רווקא כרשימת רק"ח. הכוונה היתה לשבצו במקום השלישי, במקומו של צ'רלי כישו, שנמאס על החברים הערביים של רק"ח.

לפי בקשת רק"ח נפגשו ראשיה עם נציגי תנועת-אלטרנטיבה, הפגישות עמדו כולן כסימן החיזור של ראשי רק"ח אחרי פלד. הרעיון

מנהיגי רק"ח עוזי בורשטיין ומאיר ולנו: מה מתבשל בבית-המירקחת?

צירוק וחיפוי לכל העלילות האלה, ורם הקורבנות רבך במיחצה.

זאת לא היתה בעדה פוליטית. זאת היתה שיפלות אנושית, ששוטה כמשמעה — שותפות לרצח.

אחרי מעשה לא היכתה רק"ח על חטא, הצמרת של רק"ח לא טוהרה, כפי שטוהרה הצמרת של ברית-המועצות עצמה. מאיר וילנר ותופיק טובי, אותם המנהיגים שהנהיגו את המיפלגה או, עדיין עומדים בראשה גם היום, אותם האנשים עצמם שהעלילו או את העלילות הנוראות על הרופאים מעלילים עכשיו על אנשי הרשימה המתקרמת.

מודה ועוזב — ירוחם. אך אלה לא הורו, ובוראי שאינם עוזבים. להיסך.

יש אנשים כעלי מצפון גמיש, האומרים: הבה נשכח את העבר ונעטוק בוהווה.

ניחא. נטפל בוהווה. רק"ח היא בער השלום. בראו: היא נאבקה על זכויות-האדם של הערבים בישראל. היד! היא מתנגדת לשליטון של עם אחד (הישראלי) על עם אחר (הפלסטיני). האח!

ובכל פעם שהיא משמיעה דיעה זו בכנסת, פורצים יריכייה בצחוק רם. אין הם חוששים מפני רק"ח, כי לכל טענותיה הצורקות של רק"ח כנושאים אלה יש לגזענים תשובה ניצחת ארינא מי מרבדים?

ואכן — מי מדבר?

רק"ח נאבקה על זכויות-האדם של הערבים בישראל (ועל כך יש לשכח אותה), אך בה בשעה היא מצדיקה כלב שלם את הדיכוי האכזרי ביותר של זכויות-האדם בברית-המועצות. שום אורח סובייטי, יהודי או לא-יהודי, אינו יכול אף לחלום על הזכויות, שרק"ח תובעת אותן, בצדק, למען אזרחי ישראל, ערבים ולא-ערבים. כסילות בולטת זו מבטלת מראש כל

רק"ח ציונים מסוכנים, פושעי-מילחמה, חללה הנשפכת לג'ורה, אל-איתחאד מגנה מכל וכל את "העבר הקרבי המפואר" של פלד.

זה יכול היה להצחיק, אך שום דבר הקשור ברק"ח אינו מצחיק. הרעיון שמי שאינו משתעבד לרק"ח הופך אוטומטית לאוייב-האנושות, לחלאה ולפושע הוא סימן-ההיכר של המחנה שרק"ח שייכת אליו.

אין טעם להתווכח עם רק"ח במערכת-בחירות זו. אך מכיוון שרק"ח פתחה במחלשי-ידיים זה, אין מנוס מלהוכיח מיהי ומהי.

כמו תמיד, הנשק האכזרי ביותר נגד שרין הוא האמת.

ני מודה שאיני אוהב את רק"ח, ומעולם לא אהבתי אותה ככל גילגוליה. אסביר

מדוע. מותר למיפלגה לטעות, לנקוט עמדות מוטעות ולשנות אותן. זה קורה לכל גוף ולכל אדם, ואין כל רע בכך. להיפך. גם אני מתחרט על שתיים-שלוש הצבעות שלי בכנסת ועל שניים-שלושה מאמרים שכתבתי ב-36 השנים האחרות

גות. אני רואה בכך בושה או חרפה. **בתנאי אחר: שהטעות היתה בעמדות פוליטיות ולא במעשים שיש עימם קלון.**

רק"ח האמינה כסטאלין, מאור העמים. כל עוד חי, לא הסתייגה אף ממעשה אחד של פושע זה, אחד מגדולי הרוצחים ההמוניים של המאה ה-20, המושפעת ברוב-חיי-עמים. רק"ח (מק"י דאז) לא הסתייגה מסטאלין אלא אחרי שניקיסטה כרושצ'וב חשף את מעלליו, והצמרת הסובייטית גינתה את הרודן. כמו תמיד, אחרי שמוסקווא אמרה "ביום", ענתה רק"ח, כהו, "באס-ביום".

עד כאן אפשר להסביר את הדברים כטיפשות, בנאיביות, כחוסר-הביקורת של עברים נרצעים. זה עדיין נסלה.